

ни забележи, продължаваше той да учи малките. И наистина орелът се плъзна въ въздуха и отлитна нататък. Бурята настъпваше. Ужасъ обхвана катеричките. Тѣ почнаха да крѣщатъ, да пискатъ, защото предсѣщаха грѣмотевичната буря, която идеше. Изплашените катерички се скриха въ една хралупа и дочакаха отминаването на бурята.

Веднажъ изъ гората се разнесе грѣмъ отъ пушка — бѣше ловецъ съ своя синъ. Скокъ и Квикъ познаха идването на другъ неприятелъ; тѣ прибраха малките и ги посѣветваха да прилепатъ тѣлата си до дебелия клонъ за да не ги забележатъ. Не следъ дълго чуха се тежки стѣпки и новите имъ неприятели застанаха подъ дървото. Катеричките притаиха дѣхъ. Какви ли бѣха тѣзи гиганти животни се питаха тѣ? Едно отъ малките не можа да надвие любопитството си и подаде главица изъ задъ клона. Чу се силенъ грѣмъ. Катеричките се разбѣха и когато бѣха далечъ отъ опасното мѣсто, тѣ се спрѣха да поетатъ дѣхъ. Тукъ тѣ съ ужасъ забелязаха, че едно отъ малките липсваше. Съ каква болка го оплакаха!

Въ това време, ловецътъ и неговия синъ радостни отнесоха дома своя ловъ — ранената въ крака катеричка и я настаниха въ специална клетка. Момченцето много ѝ се радваше и често ѝ носеше разни плодове и прѣсно млѣко. Катеричката бързо оздравѣ и порастна, но тя не забрави зелените клончета на борите, гората, слънцето и своите близки. Тъгуваше тя день следъ день по тѣхъ, докато веднажъ съ радостъ видѣ, че момченцето е забравило да затвори клетката, а и прозорецътъ сѣщо бѣ отворенъ. И ето, хопъ отъ клетката навънъ, хопъ на прозореца, хопъ на двора, хопъ, хопъ, ето я въ гората. Сега катеричката дишаше свободно. Дълго тя търси своите близки. Жилището имъ бѣ запустѣло, изоставено, защото мама Квикъ и татко Скокъ бѣха изселили своето семейство отъ тукъ, подъ страхъ да не би ловеца да се върне и вземе и друго отъ рожбитѣ имъ.

Малкиятъ самотникъ дълго търси своите близки,